

PORTALEN

Annika Hjelmqvist Sjöholm

PORTALEN

Annika Hjelmqvist Sjöholm

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-88939-83-8

© Annika Hjelmqvist Sjöholm, 2022

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen
Omslagsbild: istockphoto.com

Grafisk form: Hansson Produktion
www.hanssonproduktion.se

Tryck: Scandbook Falun, 2022

Tack

Tack till alla er som hjälpt mig i mitt skrivande! Ni är många. En del av er har bidragit genom att bara vara ni och inspirerat med era personligheter. Andra har läst mitt manus och gett gedigen återkoppling på språk, rytm och handling. Ett särskilt varmt tack vill jag ge mina testläsare Ingrid Marie Thorslund, Ulrika Åhs Jonsson, Johanna Schenk och Annika Döse. Vill även tacka Haninge Blommor för den praktik jag fick hos er.

Sedan kommer jag till Jonas Sjöholm, min livspartner, kärlek, mitt allt, utan dig hade den här boken aldrig blivit till. Utan dig hade jag inte vetat vad kärlek är, hur hållande, livsbejakande och magiskt livet kan vara. Varje gång jag skrivit och velat dela det med dig har jag inlett med frasen: ”Älskling, jag har ingen aning om vad jag har skrivit och jag vet absolut inte om det är begripligt. Får jag läsa det för dig?” Då har vi skrattat båda två, varpå du lutat dig tillbaka och öppnat alla dina sinnen på vid gavel för att ta in mig och mina ord. För dig är min högläsning som musik där varje ord bär en ton, stämning och energi. Du hör direkt när något inte är autentiskt, när det skaver eller låter som ”stackato”. Oftast är du dock helt lyrisk. Du inspirerar mig alltid att upptäcka nya aspekter av mig själv, livet och

kärleken, vilket går hand i hand med allt jag skriver. Eftersom även du håller på att skriva på din egen bok har skrivandet blivit en del av vår gemensamma livsstil, rytm och varande. Texterna lever med oss och vi med dem. När livet är som bäst skapar vi magi. Tack universum, gudar och gudinnor som gav mig ett liv med dig! Det är du, jag och vi – för alltid i kärlek.

Under mitt skapande av denna bok har jag även fått hjälp av krafter bortom vår dimension. Mina andliga ledare och guider har alltid funnits vid min sida, redo med inspiration, vägledning och utmaningar för göra både mig och berättelsen större och mer magisk. Tack! Er närvaro i mitt liv gör all skillnad i världen för mig.

2022-04-30

Annika Hjelmqvist Sjöholm

Inledning

Kära läsare, i denna bok kommer du inte bara möta Anemone och alla hennes vänner, utan kanske även dig själv. Förhoppningsvis kommer du att inspireras och bli tagen av berättelsens vindlande irrfärder längs bergstoppar, smekande vatten och alla kontraster där emellan. Om det är upplevelsen av Anemones livsresa du vill ha kommer du få en ljuvlig och spännande läsning. Känner du ytterligare inspiration att fördjupa dig i bokens andemening finns frågor i slutet av boken.

Njut av din läsning och lycka till på färden mot ditt underbara liv!

Prolog

Jag levde mitt liv som de flesta andra. När alarmklockan ringde massade jag mig upp till jobbet och bockade av dagens göromål ett efter ett. Väl hemma igen lät jag tv:n stå på i bakgrunden, inte för att det var något intressant, men alltid dövade den något. Vinboxen stod på lut i kylan, inte för att jag drack så mycket, men ett glas gjorde mig avslappnad. En vacker dag skulle pensionen komma, men till och med den tanken var lite skrämmande. Tomheten, som man hade hört talas om efter att den snitslade banan tog slut, lockade inte. Men så en dag tog det stopp. Jag hörde bara mitt eget skrik, rösten inom mig som fanns bakom murarna. Det liv jag hade levt fram till dess kunde jag inte leva längre, men var fanns vägen ut?

Det här är den nya tidens rop som ekar i tomrummet som bildas när den gamla tiden släpper sitt grepp. Även om världen skakar och tycks ur led finns det hopp i det nya som ännu väntar på att bli upptäckt. Kanske är det just din blommas öppnande, blomning och varande som världen väntar på?

Kapitel 1

”Mamma!”

Min 22-åriga dotter Amanda rusade in genom ytterdörren.

”Mamma! Var är du?” ropade hon från farstun.

”Här! I köket”, svarade jag och höll just på att sätta på tekokaren för att göra en kopp te.

”Vill du ha te hjärtat?” frågade jag och fyllde på med mer vatten i tekokaren.

”Ja absolut!”

Amanda kom in i köket. Hennes ögon var upprymda som om hon bara väntade på att få berätta en hemlighet. Min underbara Amanda, impulsiv, rak och ändå så inklämmande. Hon var lik mig på många sätt, men hennes raka impulsivitet hade hon från pappa.

”Är du hungrig?” frågade jag.

”Nä, men jag vill nog ha något ändå. Har du bakat skorpor?”

”Eh, jo de finns i burken där”, svarade jag och såg utforskande på Amanda. Jag visste att hon snart skulle berätta något roligt för mig. Det bara bubblade om henne.

”Varför känns det som att du har något att berätta?” skrattade jag.

”För att jag har det!” kvittrade Amanda och hoppade upp och ner.

Innan vi ens hann sätta oss berättade hon att hon hade köpt en

enkelbiljett till Australien och skulle flyga till sin pappa om bara två veckor. Tungt satte jag mig på stolen. Det kom som en chock och punkterade mig fullständigt. Amandas pappa hade flyttat till Australien i samband med vår skilsmässa för snart tolv år sedan. Han hade träffat en ny kärlek och så var det med det. Det hade bara varit att foga sig och försöka att förstå vad som hänt. I den förvirringen växte jag och Amanda ihop. Vi var de bortvalda som hölls ihop av vår kärlek och omtanke för varandra. Nu hade jag för länge sedan försonats med Amandas pappa och många gånger faktiskt tackat gudarna för att jag slapp att leva med honom. Jag ville ha mitt eget liv, även om innebörden i det var lite oviss, men det var en annan fråga. Amanda hade varit i en process där hon funderat på olika riktningar i sitt liv, men att hon på allvar skulle ta det här beslutet var inte väntat. Nu skulle hennes pappa alltså även ta Amanda ifrån mig och jag skulle bli ensam kvar. Det var inte helt lätt att möta Amandas entusiasm. Hon var den enda person som jag älskade, som gjorde att det fanns någon mening med mitt liv över huvud taget. Nu skulle hon åka bort, ända till Australien av alla ställen. Teet smakade plötsligt beskt, precis som den gamla känslan av svek, som egentligen inte alls hade med Amanda att göra.

”Mamma, det här är bra för mig! Jag känner det! Ibland måste man bara bort, göra något annat och så vill jag lära känna min pappa. Förstår du?”

Amanda la huvudet på sned och såg vädjande på mig.

”Jo ... visst, men när kommer du hem igen?”

Det kändes som att jag var på väg att förlora henne.

”Jag vet inte! Det är väl det som är grejen med äventyr att man inte ska veta allt”, sa Amanda och min mage knöt sig.

Teet ville jag inte längre ha och skorparna såg bara torra ut. Inget som jag hade eller gjorde var tydligen riktigt bra och nu ville hon ut på äventyr.

”Okey, så du åker om två veckor och du vet inte när du kommer tillbaka. Vad ska du göra där borta då?”

Att hålla Amanda tillbaka och få henne att känna ansvar för mig var det sista jag ville, men känslan av att bli lämnad ensam kvar satt djupt.

”Nej det vet jag inte, men det gör mig inte så mycket. Mamma, ibland måste man våga ta steg i livet trots att man inte vet vart de leder. Man måste bara lita på känslan att det här är bra. Jag är jätteglad! Kan inte du vara lite glad för min skull? Du behöver ju också förändring!” Amanda såg på mig med allvarliga ögon.

”Jag? Behöver *jag* förändring? Vad menar du med det?”

Den delen av mig som fortfarande kände sig bortvald, som inte var bra nog, reagerade starkt på sådana här uttalanden. Hela mitt system drog ihop sig.

”Ja, men mamma! Allvarligt. Du har jobbat på Arbetsförmedlingen i mer än femton år som handläggare och klagar nästan dagligen över ditt jobb på olika sätt. Livet väntar, men inte i evigheter. Du har faktiskt inget som binder dig här mer än ditt jobb, som du kan säga upp dig ifrån, och lägenheten kan du ju faktiskt sälja. Du kan göra vad du vill. Våga leva på riktigt mamma!”

Med stora oförstående ögon såg jag på henne. Hon menade väl, men orden träffade en öm punkt. Det var som att hon just konstaterat att mitt liv inte längre hade någon mening, att hon inte behövde mig längre och ingen annan heller för den delen. Som mamma hade jag uppmuntrat min dotter att ta de chanser som dök upp, medan jag själv satt i passagerarsätet och lät livet rulla på. Visst hade jag vänner, men jag höll mig gärna för mig själv. Det blev lite ensamt ibland, särskilt på semestern, men jag hade Amanda som kom och hälsade på då och då. Ibland sov hon till och med över i sitt gamla flickrum när det blev för stökigt i det kollektiv där hon bodde tillsammans med några vänner. Semesterplanen var att göra som vanligt, näm-

ligen att åka till fasters gamla lantställe i Roslagen tillsammans med mina föräldrar, min syster och hennes barn. Vi kallade det fortfarande för fasters ställe, trots att hon hade varit död sedan flera år tillbaka.

”Men då hänger du inte med till fasters lantställe i sommar då?”
frågade jag.

”Nä ... så klart inte. Jag vill vara hos pappa nu ett tag och försöka komma in på någon universitetsutbildning.”

”Det låter jättespännande Amanda! Verkligen. Jag är så glad för din skull. Det är klart att du ska ta chansen och sticka iväg. Jag skulle själv vilja bara dra någonstans, om möjligheten hade funnits”, suckade jag.

Naturligtvis visste jag att det inte var läge att vara självisk och tänka på hur tomt mitt liv skulle bli. Det här var Amandas chans, men jag ville inte förlora henne.

”Du har ju alla möjligheter i världen mamma!” invände Amanda.

”Du kan ju leta efter vandringsresor eller någon resa som du blir glad av och så bokar du in dig. Lätt som en plätt! Strunta i fasters sommarställe för en gångs skull och gör något nytt!” Det var som att Amanda ville rycka upp mig med sin iver och entusiasm. Hon hade en enorm energi, som jag verkligen älskade. Hon var en enastående kvinna som skulle göra något fantastiskt med sitt liv. Det fanns inget tvivel om den saken. Hon var som en blomknopp som precis var på väg att slå ut. Sådana vackra knoppar får man inte peta på, då kan de förstöras, förgöras. De bara måste få slå ut i sin egen takt, men nu skulle hon alltså ge sig av utan mig. Hon såg på mig med ögon som ville väl, men det var inte hon som skulle behöva ta hand om mig, ändå var det tydligt att hon kände ansvar. Som om hon kunde läsa mina tankar tillade hon:

”Gör något fantastiskt av ditt liv!”

Jag log lite matt och la huvudet på sned.

”Min underbara älskade dotter, var rädd om dig och hör av dig ofta!”

Det sista sa jag nog mest för att det lät bra. Amanda skulle bara höra av sig ytterst sporadiskt, sådan var hon. När Amanda gav sig av skulle hela hennes värld upptas av allt det nya och då skulle hon inte ha tid att ägna sig åt mig. Det var bara så med Amanda. Hon var full av liv. Precis som jag själv en gång hade varit, innan livet som ensamstående mamma hade krävt sina anpassningar för att klara ekonomin och för att finnas till hands för Amanda.

Det var tre veckor kvar på jobbet innan semestern skulle börja. Tiden gick långsamt, eller gick den snabbt? Tiden var svår att begripa sig på. Gick livet, världen eller jag själv ens framåt? Ibland kändes det som att allt bara snurrade runt i cirklar. Det fanns så mycket att göra, men så lite blev gjort. Allt gick trögt. Jag fick jobba över för att hinna med att hantera alla ärenden på mitt lilla kontor på Arbetsförmedlingen. Så här innan semestern ville människor från både värden, kommunen och Försäkringskassan dessutom ha mig med på trepartssamtal tillsammans med olika jobbsökare. Det handlade om avslut och avstämningar inför sommaren. Sådant som jag hade gjort i femton år och kunde på mina fem fingrar. Ändå gick det trögt. Det kändes meningslöst att vidta en massa åtgärder för dessa stackars människor, som ändå inte skulle leda någon vart. De krav som Arbetsförmedlingen ställde för fortsatt aktivitetsstöd skulle de inte kunna uppfylla och samtalen skulle utmynna i en ömsesidig hopplöshet. En förändring var vad jag behövde. Det här stod mig upp i halsen, men tyvärr hjälpte det inte att Amanda entusiastiskt hejade på och sa att världen låg öppen, när jag inte ens visste vilken del av världen jag ville tillhöra, om ens någon. Kanske var det i någon slags desperation efter något nytt, vad som helst, som jag en dag bara bokade den där resan till Grekland. Jag ville inte bli sittande ensam på min fasters lantställe i år. Det gick bara inte.

Beslutet om att åka på gruppresan och bokningen av flyg och alltihop gick så snabbt att jag efteråt undrade om det verkligen hade hänt. Framför allt undrade jag om jag var vid mina sinnens fulla bruk. Det var inte förrän efteråt som fjärilarna i magen började flyga runt, när jag började läsa på om vad den här resan egentligen handlade om. Enligt beskrivningen skulle man vandra varje dag, meditera, yoga och vara nära naturen. Att det sedan stod en massa om nya perspektiv, hitta sin passion och magi, var för mig bara marknadsföring för att få det att låta bättre än det var. Kursen skulle visserligen hållas på engelska, men bilderna på hotellet där vi skulle hålla till såg fina ut. Det låg precis vid vattnet, lite utanför huvudbyn på ön Amorgis. Bara namnet Amorgis väckte något inom mig, kanske påminde det om delar av mig som jag för länge sedan stängt dörren om. Det hade liksom inte varit lönt för mig att förälska mig. Det låter förfärligt deprimerande, men vem orkade bry sig? Egentligen såg jag ganska bra ut, eller det var min minnesbild i alla fall. Utseende hade jag för länge sedan slutat att bry mig om och därför hade jag länge varit helt nöjd med min alldagliga look. Nu mötte jag min spegelbild och himlade missnöjt med ögonen.

”Du är trött du ...”, konstaterade jag krasst.

Det en gång så fantastiska brunlockiga håret hade fått en grå nyans. Ögonen hade mörka ringar under sig och ansiktet såg livlöst ut. Det fanns något dammigt och ingrott i alla rynkor. Jag försökte skaka på huvudet och le lite tillgjort åt min spegelbild, men leendet gick inte igenom den trötta barriären, den förlamande tröttheten. Med en suck gick jag ut, stängde dörren och gick hem.

Min älskade lägenhet låg i Gamla Stan, på tredje våningen med utsikt över Stockholms alla takåsar. Där vårdade jag ömt mina kära växter. Särskilt på altanen där jag hade fullt med tomater, olika örter, mängder av soltörstiga petunior, lavendel och underbara stjärnflockor i olika färger. Den låg i sydvästlig riktning, vilket innebar att jag

fick kvällssolen och stillheten för mig själv. Det fanns ett annat lugn där uppe bland takåsarna, som om världen där nere inte riktigt berörde mig. Människor syntes långt där nere i de trånga gränderna om jag böjde mig ut från altanracket och tittade ner, men jag föredrog att vila ögonen på de majestätiskt höga kyrktornen på båda sidor om min lägenhet. Tyska kyrkan låg snett framför och Storkyrkan ett stenkast längre bak. Med jämna mellanrum hördes deras enorma kyrkklockor ringa för att påminna om tiden som gick och samtidigt var evigt himmelsk. Längre bort, mellan de sneda hustaken, syntes havet. Ibland glittrade det i solen och ibland låg det bara grått i vikarna mellan öarna. Ofta skickade jag en tacksamhetens tanke till min faster som lätit mig ärva denna pärla när hon dog för sju år sedan.

Under alla år hade jag mått väldigt bra i min vindsvåning, som blivit mitt andningshål och min borg, men den här våren hade inte varit som andra. På jobbet var det som att jag hade rusat förbi mig själv och jobbat mer än normalt för att hinna med i en takt som inte längre var min. Jag var 54, men hade aldrig fäst så stor vikt vid det där med ålder. Brydde mig faktiskt inte. Frågan var vad jag egentligen brydde mig om. Det kom inget svar.

När jag kom hem kändes vinden på altanen som en befrielse. Kroppen var tung och trött, men med lite vin i glaset blev det lättare. På något sätt kändes tanken på att resa iväg i över två veckor så skön. Det fick bli som det blev. Ingen skulle känna mig och ingen skulle ha några förväntningar på mig. Kanske var det som Amanda hade sagt när vi tog farväl på flygplatsen, att man faktiskt inte behövde veta allting innan. Nu var hon långt borta på andra sidan jorden och jag saknade henne redan så att det gjorde ont, men jag skulle minsann också på äventyr, försökte jag intala mig själv.

De tre jobbveckorna, innan semestern och den stora friheten skulle infinna sig, var sega och mödosamma. Med autopiloten påkopplad fortsatte skottandet av alla pappershögar på skrivbordet i mitt arbetsrum. Allt i mig gjorde motstånd, i både kropp och själ. Ibland hördes en röst i mitt huvud som förtvivlat undrade vad det här skulle vara bra för. Då stålsatte jag mig med argument om att jag älskade människor, möten och allt det där som fanns bakom och bortom alla plattityder och masker. Det handlade om att göra skillnad i människors liv. Det hade alltid varit min drivkraft, frågan var bara när det hade slutat att kännas så viktigt. Hur länge hade detta pågått? Hur länge hade jag känt så här *egentligen*? Fundersamt såg jag ut genom fönstret och kunde konstatera att de flesta rum i byggnaden mitt emot var nersläckta, som om de hade gått för dagen. Ibland kunde det vara intressant att se in i grannarnas fönster, i brist på annat, men sedan de lagt en film på nedre delen av fönstren hade allt där innanför blivit grått och suddigt.

Så hördes en försiktig knackning på dörren innan den öppnades och min kollega Veronica stack in huvudet.

”Hej! Ville bara säga hej innan jag går på semester. Är du upptagen?” frågade hon vänligt leende.

Veronica var ganska ny, men hon hade tytt sig till mig när hon ville förstå vad som pågick mellan väggarna, mellan cheferna och alla andra. Ibland kunde svallvägorna på kontoret gå höga, men man kunde också missa dem om man inte hade sinne för det finstilta. Det gällde att navigera även bland blindskären. Om jag hade någon superkraft så var det nog att känna in stämningar och förstå skeenden innan de ens hade ägt rum. Det var både bra och dåligt. När jag var tonåring och sagt sådant som var självklart för mig, hade det ofta blivit för mycket av allt och framför allt för många sanningar på en gång. Min storasyster hade då fräst åt mig att hålla käften och inte vara så jävla hopplös och omöjlig. Med åren lärde jag mig att hålla

tyst och låta saker och ting ha sin gång utan min inblandning. Oftast löste det sig på något sätt och jag hade ju faktiskt inte betalt för att lösa konflikter som inte angick mig, men det hindrade inte att jag ibland kunde vägleda vilna kollegor som Veronica.

”Kom in och sätt dig! Är du på väg ut, till semestern?” frågade jag.

Ett avbrott från min inre enformiga dialog kunde vara hälsosamt, tänkte jag och såg på Veronicas sammanpressade leende.

”Ja, nu är det dags! Det ska bli så himla skönt! Vi ska ut till skärgården till Lasses familjs sommarställe. Nu är det bara att hoppas att det fina vädret kommer snart”, sa hon och drog djupt efter andan och suckade.

Hon hade fyra små barn att ta hand om, så hon skulle nog behöva hoppas på lite mer än bara vackert väder. Det vore inte helt fel med lite ensamhet och tystnad också för denna ambitiösa Veronica.

”Ja, vi behöver alla pusta ut”, svarade jag lamt.

”Vad ska du göra på semestern?” frågade hon.

”Eh ... åka till Grekland, om fyra dagar faktiskt”, svarade jag och blev nästan själv överraskad över hur snabbt dagarna gick.

”Oj! Åker du själv?”

”Nej, det är en gruppresa till en ö som heter Amorgis. Jag har ingen aning om vilka de andra är, men det ska bli spännande. Vi ska vandra i bergen och yoga på mornarna. Det ska bli skönt!”

Den korta varianten var lättare att ta till i detta sammanhang, Veronica skulle ändå inte förstå. Det gällde att hålla sig på rätt sida om flummighetsgränsen där på jobbet.

”Det låter jätteskönt.”

Veronica hade snart förlorat intresset för mina semesterplaner och var i tanken redan på väg ut.

”Nej, men om man skulle orka ta sig här ifrån nu då. Det är väl dags”, sa hon och reste sig mödosamt upp och försvann ut i Sommarsverige med en kram och ett glatt hej då.

Med bara fyra dagar kvar till resan var det enligt mig hög tid att börja packa. Det bästa med mig var att jag var ganska organisatorisk, eller det bästa är kanske synd att säga. Det var i alla fall en utvecklad egenskap, som jobbmässigt hade varit bra att ha genom åren. Annars var det kanske inte just organisatorisk som jag ville bli ihågkommen för. Det var nog mer en praktisk överlevnadsfråga. Om verkligheten hade sett annorlunda ut hade jag nog struntat i att organisera, planera och ha kontroll över en massa saker i mitt liv, för i grund och botten handlade det om ett både medvetet och omedvetet kontrollbehov.

Väskan till Grekland skulle packas och det var bara att följa den packlista som researrangören hade mailat. Yogamatta behövde inhandlas, men vandringskor och allt som hörde naturliv till fanns redan i särskilda plastlådor redo för nästa tur. Jag älskade att vara ute i naturen. Det var där jag fick luft, luft både i hjärta och under mina vingar. För mig var naturen en fristad. Så hade det alltid varit. Vidare i packlistan stod det även ”kläder till fest”, vad nu det innebar? Där gällde det nog att gå ut och handla något nytt. Kanske någon blommig känning för en gångs skull? Det var länge sedan jag hade haft klänning på mig, särskilt någon blommig. De senaste åren hade det mest blivit enfärgat i dova färger, inget som stack ut. Varför ville jag inte sticka ut? Var det något fel på mig som till varje pris var tvungen att döljas för mänskligheten? Suckande satte jag mig på sängen med alla grejer runt omkring.

”Varför är jag så här?” frågade jag mig själv.

I mitt eget sällskap hade jag för vana, eller ovana, att föra samtal med mig själv och ibland kom jag på mig själv med att prata högt, som en gammal ensam människa. Det kändes som att jag hade ett gammalt lager av damm omkring mig, som sakta hade sjunkit in i mina kläder, in i min hud, och lagt sordin över hela mig. Det gjorde mig trött, men också arg. Det var som att jag inte stod ut med att

vara jag och bara var tvungen att göra något för att inte kvävas till döds. Det gick bara inte att fortsätta längre.

Eftersom min lägenhet låg mitt i stan fanns alla möjligheter till spontana inköp, vilket jag nästan aldrig gjorde, men nu skulle det bli ändring på det. Jag studsade upp från min säng och drog på mig ett par sandaler. Överst på min lista stod blommig klänning och stora örhängen. Banne mig! Här skulle det dammas av!

Kapitel 2

Mina väskor var packade, blomkrukorna stod på plåtar med våta trasor, så att de skulle hålla sig några dagar i sommarvärmen innan grannen kom och vattnade. Vad mer behövde göras? Återigen gick jag igenom packlistan och irrade runt efter saker som jag kunde ha glömt.

”Pengar, pass, men inga p-piller!” mumlade jag för mig själv.

Det var länge sedan det hade varit aktuellt med p-piller, vallningarna hade tagit över. Det var snarare ombyteskläder som jag borde tänka på. Stirrigt for jag omkring i lägenheten som om det skulle döva min nervositet och resfeber. Persienner åkte ner för att växterna inte skulle torka ut för mycket i solgasset, soppåsen knöts ihop och kontakter drogs ut i fall att åskan skulle slå ner, vilket var högst otroligt eftersom jag bodde strax intill två kyrktorn. Tiden för avfärd närmade sig. Tänk att det alltid skulle bli så stressigt innan man skulle iväg. Snart skulle bussen till flygplatsen gå.

Enligt anvisningarna i mailet från researrangören skulle vi samlas i ankomsthallen på Athens flygplats. Där skulle vår kursledare stå med en skylt med *The Four Elements, Sherryl Moon*. Efter att ha läst på lite mer hade jag konstaterat att Sherryl var från USA och kursdeltagarna kom från hela världen. Hon hade skrivit två böcker, en

om änglakontakt och en om kristallhealing. Det verkade lite suspekt, men man vet ju aldrig. Kanske var detta precis vad jag behövde, i alla fall tyckte Amanda det. Hon hade bara skrattat när jag fått kalla fötter och ville avboka alltihop.

”Du behöver ju inte tro på allt du hör. Bara åk nu mamma och ha lite kul! Upplev något nytt, öppna dina sinnen för vad som än kommer! *Lev lite!*” hade hon sagt.

Allt var så självklart för henne. Ibland kunde man undra vem som var mamma till vem. Nu var hon långt bort i Australien och hade nog med sitt. Det var bara att vänja sig och inte tänka för mycket på det. Den här resan skulle bli ett äventyr, förmanade jag mig själv och låste ytterdörren. Nu var det dags att släpa iväg alla väskorna till bussen.

På flygplatsen kom jag på mig själv med att spana efter människor som såg ut att kunna vara med på min resa. Tänk om de kom i sådana där säckiga yogabralor med buddhafigurer, eller om de var healers med kristaller runt halsen, rastaflätor, kanske turbaner virade runt huvudet. Tanken gjorde mig full i skratt. Själv hade jag praktiska, lite mörkare blå vandringsbyxor. De spände lite i midjan, trots att det var stretchigt material. Inte för att man ska tänka på att gå ner i vikt på semestrar, men det skulle inte skada. I Athen skulle det säkert bli kokhett när vi anlände och därför hade jag en enkel vit blus, sandaler och en deo i handbagaget för att vara på den säkra sidan. Å andra sidan var det inget som bet på vallningarna och det oroade lite. Det fanns tusen saker som kunde gå fel. Att jag tänkte just så var kanske det som var felet med mig?

Planet landade. Som tur var kom min väska ut bland de första på bagagebandet, så jag slapp trängas någon längre tid med alla andra väntande resenärer. Nu gällde det bara att hitta den där reseledaren med hennes skylt. Sådant gjorde mig lite nervös. Reseledaren

hade inte angett sitt telefonnummer, så om jag inte hittade henne och hamnade fel skulle det bli jobbigt. Mitt lokalsinne var verkligen uruselt. Det var fullt av folk överallt. Jag följde med i någon slags ström tills vi slussades ut i en stor ankomsthall och blev stående med ett frågetecken i ansiktet. Och nu då? Var inte det här ankomsthallen? Framför mig stod en massa människor med olika skyltar som viftande sökte min uppmärksamhet. Mina kläder klibbade och jag kände hur det rann under armarna. Allt var förvirrande, men så dök det upp en mycket iögonfallande kvinna i rödmönstrad volangklänning. Min blick blev som hypnotiserad när hon vände sig om och klänningens djupa urringning blev synlig. I en sådan fanns det inte en chans att dölja någon bh. Hennes bruna hår var uppsatt i en slarvig knut mitt på huvudet. Det övergick mitt förstånd hur vissa kvinnor kunde se både slarviga och lössläppta ut och samtidigt vara färgstarka med drottninglik utstrålning. Kunde det vara Sherry!? Det var inte helt lätt att avgöra. Omkring henne stod flera kvinnor som såg ut att gilla alternativa grejer. Med skräckblandad förtjusning närmade jag mig gruppen och väntade på att kvinnan med den urringade ryggen skulle hålla upp skylten som hon hade i handen. Hon verkade helt upptagen av att svara på någons frågor, men så vände hon sig om och såg rakt på mig, som om hon ville få kontakt. Hennes självklarhet gjorde mig osäker och efter flera timmar på flyget kändes munnen torr.

”Hej!” sa hon på amerikansk engelska och log stort och brett medan mitt ansiktsuttryck säkert såg ganska tafatt ut.

När jag inte svarade fortsatte hon och höll för tydlighetens skull upp skylten med kursens namn på.

”Är du med i gruppen The Four Elements?” frågade hon på långsam och tydlig engelska, som om det skulle hjälpa mig ur paralyseringen.

”Ja absolut!” fick jag äntligen fram.

Borde inte livet vara roligare, mer passionerat magiskt eller åtminstone något sånär meningsfullt?

Inom mig gnagde känslan av att ha anpassat mig till andra i hela mitt liv och att jag på vägen tappat bort mig själv. Jag visste varken vem jag var eller vad jag ville, bara att det inte gick längre.

Mitt skrik ut i världen började på en bergstopp i Grekland. Aldrig har jag varit så rädd, fri och lycklig på en och samma gång. Det var där jag bestämde mig och gick igenom portalen till mitt framtida liv. Ett liv i nära systerskap, sinnlig kärlek och magi bortom denna världs begränsningar. Inte visste jag då att en försiktig grå mus som jag kunde bli en sensuellt livsbejakande andlig kvinna och påverka världen bara genom mitt varande.

Som författare skriver Annika Hjelmqvist Sjöholm om människor i gränslandet mellan den gamla och den nya världen. Om pionjärer med stora drömmar, som banar väg för oss andra. De gamla sanningarna om livet håller på att släppa sitt grepp, medan de nya ännu inte tagit form. I mellanrummet uppstår ofta förvirring, tomhet och uppgivenhet. Portalen är som energimedicin i romanform. Känslomässiga skiften får läsaren att känna in, komma till insikt och göra egna val.

»När man läser Portalen och känner dess kraft ökar "förståelsen" för vad himlen på jorden innebär för oss människor. Ett djupare förkroppsligande av ljuset sker. Det är så vackert, stort och fint att få leva nu och jag kan inte nog visa den tacksamhet jag känner över att du lät mig läsa din bok.»

Annika Döse, healer i andligt uppvaknande

**Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**

ISBN: 978-91-8893-983-8

9 789188 939838